

L'Escola del Mar

Aquell dia la Victòria va despertar en sentir el primer soroll a la casa. Un dels primers raigs de sol s'escolava per la finestra i ella ja era dempeus! I és que era un dia molt especial, el més important de la seva vida, el dia que començava l'escola! Avui aniria per primer cop a l'Escola del Mar! Bé, per primer cop, per primer cop... no. Ja hi havia anat amb les tietes una vegada per veure l'escola, però aquell seria el primer dia que hi aniria de debò, que hi aniria a estudiar com una nena gran.

Ja feia ben bé dues setmanes que les tietes li'n parlaven. Que si ara que tenia ja quasi tres anys ja aniria a l'escola dels nens grans, que si allí havia de comportar-se com la nena gran que era, que si aprendria això i allò, que si li ensenyarien els números, que si aprendria a llegir i a escriure,...

Quan anaven al parc ara es fixava en les nenes més grans. Darrerament havien anat al parc a les tardes i veia com les nenes grans sortien de l'escola i passaven pel parc i algunes es quedaven a jugar a jocs de grans al parc i ella les mirava embadalida. Ella ja volia anar a l'escola! Però les tietes li deien que ella encara no podia, però que aviat, i aviat era avui! Avui aniria "de debò" per primer cop a l'escola.

Es va posar dempeus al llit i va començar a treure's la camisa de dormir, deslligar-se la corda dels turmells i va cridar a les tietes: "*Vinga, on és el meu esmorzar?*".

La tieta Laura va ser la que va aparèixer aquell dia (les tres tietes es tornaven cada dia per despertar-la, és la manera de fer en família quan es tracta d'una tasca que no vol ningú, compartir-la equitativament, oi?). Va aparèixer per la porta amb els cabells verds encara de la "sorpresa" de feia tres dies. Perquè feia tres dies, quan va anar a despertar-la i la Victòria li va preguntar si ja era el dia d'anar a l'escola i ella li va respondre que no, va passar un d'aquells... "accidents" als que la Victòria era tan propensa. I el cas és que entre les tres tietes encara no havien aconseguit que els cabells tornessin al seu color habitual (ni que es deixessin pentinar). La prima i alta tieta Laura, des d'aleshores, semblava ben bé un arbre de tronc negre i llargarut amb una petita capçada verda de fulles desendreçades.

Això no feia pas contenta la tieta Laura, però... però si tens una bruixeta jove a casa, ja se sap que aquestes coses passen. Per això havien tractat de dur-la a la llar d'infants, però quan comencen els

“accidents” d’aquesta mena els nens s’han d’estar a casa i ser vigilats pels pares, bé, les tietes en aquest cas, fins que passa això dels esternuts màgics o els rotets encantats. No es pot permetre que la resta de nens prenguin mal, oi? El que passava és que en el cas de la Victòria aquests episodis no eren solament això, episodis puntuals, sinó que a la més mínima li sortia la màgia de dins i... i es donava un altre “accident”.

“A veure si a l’escola aviat t’ensenyen a controlar-te”. Deien les tietes. Però el cert és que la tieta Teresa era la primera que sabia que això no s’ensenya ni s’aprèn, això són fases que la maduresa va llimant conforme es domina més i més la màgia. I la Victòria semblava un cas perdut, quasi tres anys i els “accidents” encara apareixien, no és que sovintegessin més però la seva intensitat..., potser sí que n’hi havia menys, però... però el seu impacte... creixia en poder!

La llar d’infants li havia encantat a la Victòria, altres nens amb qui jugar tot el dia! La primera setmana va anar tot quasi normal, però la següent ja va haver de quedar-se a casa per un “accident” quan s’havia excitat en veure com queia una torre de formes. Després va ser quan un dels nens es va posar a plorar, més endavant en esforçar-se a no sortir-se de la línia al pintar... en fi, després d’un mes de no passar més que uns pocs dies a la llar d’infants, les tietes va decidir que seria millor tenir-la a casa fins que aprengué a dominar-se.

El problema era que la Victòria encara tenia “accidents”, si bé era cert que ja solament en comptades ocasions, però. Així que, ara ja tocava anar a l’escola dels grans, començava el curs, i havia de controlar-se!

Tot i així, justament feia tres dies... se li havia tornat a escapar. Cada cop que veia a la tieta Laura li entrava un remordiment interior... però és que la vergonya era molta! Les tres tietes, treballant plegades, no havien aconseguit desfer l’encanteri dels cabells de la tieta Laura. I la Teresa era la directora de l’Escola del Mar! Què en diria la gent d’una directora que no era capaç ni de desfer un encanteri d’una nena de dos anys! (Bé, quasi tres). Però a la Vil·la ja ho sabien ja com n’era la Victòria amb els seus encanteris... Després de dos (quasi tres) anys convivint amb ella... (és la nena dels esternuts! Deien abans de canviar de vorera. Nena, no juguis amb ella que té massa “accidents” i podries prendre mal, i la Victòria sempre sentia aquell to especial amb el que deien

“accidents” o “esternuts” o “pluges de màgia” o “cops màgics” o...).

Per això, en veure que aquell matí li havia tocat a la tieta Laura ajudar-la a vestir-se va fixar-se en els cabells verds i va comprometre's a dominar-se (un cop més, com sempre després dels... “accidents”). I és que el moment de llevar-se, quan estava encara mig dormida, era el moment més procliu a... als “accidents”, i per això les tietes havien establert un torn rigorós de despertar la Victòria i ajudar-la a vestir-se, perquè cap d'elles no volia estar a prop de la Victòria en aquells perillosos moments.

Aquell dia, però, la Victòria va esforçar-se a comportar-se correctament (les bruixes mai diuen “portar-se bé”, això no és propi de bruixes, i per això sempre veureu que diuen “correctament”, “com toca”, “com ha de ser”... la paraula “bé” els produeix esgarrifances). Ja s'havia despullat i deslligat el turmell (una precaució necessària des del dia que la van trobar dormint al sostre de l'habitació amb la finestra oberta, i si hagués sortit a la nit? Fins on s'hagués enlairat? Hauria sabut tornar?) i va prendre les calcetes netes que li atansava la tieta i va allargar la mà cap a la toga negra nit que havia de dur aquell primer dia d'escola.

L'havien comprada la setmana anterior expressament per aquell dia. La tieta Flor li havia cosit una vora ben llarga perquè li durés molt temps, era una toga de vellut negra nit molt elegant (i abrigada per l'hivern), recoberta d'un encanteri especialment resistent per als escolars (fins a quaranta taques diferents suportava, a més d'impermeable i allisar-se automàticament, aquell sí que era un bon conjur, però clar, la tieta Teresa, com a directora, sabia perfectament el que calia comprar i en què convenia deixar-se màgia per als nens que començaven l'escola).

—Primer passa pel lavabo. —Va dir la tieta Laura secament (o mig adormida).

—Però si no s'embruta i repèl l'aigua, ja ho vam comprovar. — Va fer la Victòria que es moria de ganes de vestir la toga nova d'un negra nit preciós. Però la mirada de la tieta li va fer entendre que millor passar pel lavabo, fer un pipi i tornar ràpidament. Ara sí, es va posar la toga nova (que no era negra atzabeja ni negra estalzi, no, era negra nit, d'un negra nit taaaan elegant).

Diligentment, va acompanyar la tieta Laura a la cuina, una cuina realment monstruosa, gràcies a l'encanteri engrandidor que els permetia tenir quatre marmites al foc a més de la cuina

convencional (i és que tres bruixes necessiten una cuina molt gran per fer... les seves coses).

A la llarga taula la tieta Laura hi va posar el bol de llet, els cereals i la taronja (per allò de la vitamina C, que protegeix dels refredats i esternuts, molt perillosos en el cas de la Victòria). Un cop de vareta va temperar la llet, la Victòria va afanyar-se a començar a menjar mentre la casa s'omplia dels acollidors sons d'un matí qualsevol (anades i vingudes, cadenes del lavabo, fru-fru de togues amunt i avall, “*on heu posat el llibre que necessitava per avui?*”, “*què hi fa aquest pot d'ales de ratpenat al lavabo?*”, etc.).

Aquell matí la Victòria va acabar-se els cereals i la taronja en un temps rècord i ja frisava per marxar quan la tieta Teresa encara no s'havia cruspit el seu croissant amb el cafè amb llet de cada dia. Va haver-se d'esperar neguitosa amb el barret a la mà i la motxilla (nova) de l'Escola del Mar amb les mudes i el xandall a dins.

—Vingaaaaa... que farem tard. —Els deia ella.

—No comencen sense la directora, no pateixis —li responia la tieta Teresa.

I torna-hi: “*Va, que ara sí que farem tard, sortim ja. Vaig passant?*” “*Ni ho somiis*” van respondre les tres alhora (i la porta va fer un gruny per corroborar l'afirmació de les tietes, no la deixaria pas sortir sola).

Finalment van estar les tres tietes llestes, amb les seves corresponents togues negres (negre fumats la tieta Teresa, negre sutge la tieta Laura i negre pansa la tieta Flor), i els seus barrets punxeguts. Aleshores i solament aleshores, van permetre a la Victòria obrir la porta de casa i van sortir al carrer per enfilars el pujolet on estava l'Escola del Mar (sí, curiós, abans estava vora el mar, però durant una batalla va ser arrasada, una terrible batalla entre cosins, sembla ser, en que focs de drac i boles de foc van destruir completament l'antiga Escola del Mar, i la van reconstruir al turó on és ara).

Aquella pujada, per una nena com la Victòria, era tota una senyora pujada, però aquell dia, amb quasi tres anys, li va semblar el pujol més pujolet de tota la Vil·la i anava quasi estirant de les tietes per arribar-hi ja. Van entrar per la porta de dalt, ja que la porta inferior, que donava als jardins que envoltaven l'escola, era la que feien servir els grans de l'escola, i la Victòria havia d'entrar per la porteta de dalt, una porteta decorada amb estels, com correspon a les bruixes i bruixots.

I així va ser com la Victòria, amb quasi tres anys, va començar el seu primer dia a l'Escola del Mar, escola certificada per a l'ensenyament elemental de bruixes i bruixots.

Tortugues

El centre docent de l'Escola del Mar, a més de complir amb totes les certificacions, homologacions i normes del Comitè Màxim de Docència en Bruixologia del Conclave Màxim té una de les millors reputacions en la formació de bruixes i bruixots de l'univers (i alguns asseguren que fins i tot del conjunt d'universos paral·lels). Envoltada per un jardí (norma de seguretat 847 del codi de centres docents per prevenir incendis i altres desastres derivats d'accidents docents en l'ensenyament de la bruixologia) és un magnífic mas de pedra, el Mas Ram (norma de seguretat 1.432 del codi de...) reforçada amb encanteris protectors (que inclouen la no fixació de pintades ni encanteris) que li atorguen la màxima qualificació de seguretat, tant per als alumnes com per a l'entorn (no podia ser menys en estar encabida dins la Vil·la).

En la visita anterior la Victòria s'havia quedat molt impressionada per les aules amb aquells pupitres (taules) tan protegits d'encanteris, les bombolles de protecció, els laboratoris de pocions, però... però allò que més l'havia deixada bocabadada era la biblioteca Pere Vergés, en reconeixement al famós bruixot que, amb 19 anys va començar a exercir de mestre de bruixots i va ser el primer director de l'Escola del Mar. Una biblioteca que acumula la més gran col·lecció de llibres de màgia no solament a la Vil·la, sinó de la Comarca i del continent, i un dels referents que atreu erudits d'arreu per consultes i estudis. La biblioteca Pere Vergés era un dels grans orgulls de la tieta Teresa, i això s'havia tramès directament a la Victòria, que tot i no saber ni llegir ni escriure, ja havia desenvolupat l'amor pels llibres a través de la lectura de contes que li feien les tietes.

Tot i que a la Victòria hi havia sempre part dels contes que l'esgarrifaven una mica (quan els dracs es menjaven les criatures, s'exterminaven les fades o s'esclavitzava el cavaller beneit). Entenia que aquelles princeses figa-flor o els babaus cavallers eren perdadors davant les bruixes i bruixots, sempre amb una aproximació més realista i pragmàtica. Però el món dels contes, la imaginació i les històries la fascinaven profundament.

Entrar en aquella biblioteca, l'olor del paper barrejat amb una mica de pols, aquella llum indirecta, la tranquil·litat que tot plegat desprenia i, sobretot, els misteris i el coneixement que allí hi havia... li feien volar la imaginació. La Victòria volia aprendre-ho

tot i no veia el moment de poder començar per la primera lleixa fins conèixer tots i cada un dels misteris de cada llibre.

Però aquell dia la Victòria no va anar pas a la biblioteca, aquell dia la tieta Flor la va acompanyar a l'aula on es va reunir amb els que serien els seus companys de classe. La senyoreta Cristina li va ensenyar on estaven els penjadors on deixar els barrets i la va fer seure a la seva taula (la taula dels Ratpenats de la classe de les Tortugues). Poc a poc, mares, pares, tietes, van anar abandonant la classe discretament mentre els nois es miraven entre ells una mica desorientats. La Cristina aprofitava per anar-los explicant els elements de la classe, el racó de pensar, l'armari de les joguines, el material per pintar, la font d'encanteris netejadors, els lavabos,... així anava distraient els nens fent-los mirar per la classe i permetent que, discretament, els pares, mares, tietes i demés fessin fonedís.

Però... però aleshores va ser quan el Marcel va començar a plorar perquè la mare li volia marxar (de fet, volia que li deixés anar la toga que tenia agafada fermament per tal que no pogués fugir). I el virus s'escampà del Marcel a la Laura i de la Laura a en Guillem i d'en Guillem a l'Ona i... i al moment següent un clam de plors i “mama” i “papa” i... omplí completament la classe que ara a la Victòria ja no li semblava tan gran com abans. Per sort, un cop de vareta acabà amb tot aquell rebombori i posà seny.

—Apa vinga, tothom al seu lloc. —Les llàgrimes s'eixugaven conforme sortien, els mocs desapareixien en entrar en contacte amb les tauletes, i, poc a poc, es restablí el ritme normal. Sortosament, allò de plorar no anava amb la Victòria, el fet de conviure amb tres bruixes més devia fer-la diferent (potser si aquells nens tinguessin dues mames i un papa o tres papes els faria ser més normals?).

I va començar la classe.

La Victòria esperava una successió d'instruccions de nous conjurs, detallades explicacions de plantes, complexos misteris desvetllats,... però es va quedar amb un pam de nas quan van començar les presentacions i els jocs. Bé, no es queixava de poder jugar, però... però allò no era ben bé el que s'esperava.

La senyoreta Cristina va prendre un gros cabàs de joguines d'entre els que hi havia en un racó i en va anar posant un a cada taula. La Júlia immediatament va tractar d'agafar una bruixa del capdamunt i va ser la primera en adonar-se que hi havia una bombolla protectora sobre el cabàs precisament per evitar que cap nen comencés abans d'hora.

Tots ho van entendre perfectament (les bombolles protectores són força usuals a les cases amb bruixetes i bruixots), però ràpidament van fixar-se en allò que els atreia més, la nina vudú, la bruixeta, una escombra de joguina, un joc de marmita i components màgics en miniatura, formes de dracs, cavallers babaus per sotmetre, soldadets de plom per fondre,... La Victòria ràpidament va fixar-se en la princesa fïga-flor que havia quedat sobre la pila de joguines de la seva taula. Havent vist com la Júlia no aconseguia arribar a les joguines (tot i que seguia temptejant per poder agafar la figura de la bruixa que hi havia tot queixant-se i dient que era per a ella, que ningú la toqués), sabia que no podria agafar-la, però no li treia la vista de sobre i frisava per tenir-la a les mans.

De sobte, la princesa va desaparèixer del munt de joguines i aparegué a les seves mans. Sorpresa, va córrer a amagar-la sota la taula, però en Joan ho va veure, va riure i li va demanar la bruixa. La Júlia es tombà i li va cridar a en Joan que la bruixa era seva, sense entendre perquè li demanava a la Victòria (però apuntant que aquella nena tampoc no li prendria la bruixa i fent-li una mirada assassina). *“És meva, jo l’he vist abans i serà per a mi!”*.

La professora Cristina va fer una pausa i va demanar a tothom de seure. *“Vinga, vinga, espereu que desconvocui la bombolla protectora, però abans mireu què hi tenim. Hi tenim tot allò per jugar, oi? A veure si podem triar una joguina cada un i expliquem perquè la volem”*. I així va començar la ronda en que la majoria de nens volia un bruixot, una bruixa, escombres voladores, dracs, fènix, etc. Quan la Victòria va dir *“la princesa”* tots van quedar garratibats. *“I per què?”* va voler saber la Cristina. *“Pel vestit tan estrany que duu”* (un vestit de groc i verd llampants), però els seus gustos no semblaven compartits per la resta de nens, així que ràpidament, la professora va centrar-se en desfer els conflictes de cada taula (finalment va convèncer en Joan que el que volia realment era un drac negre esfereïdor, i no la bruixa de la Júlia).

—Correcte, ara desfaré la bombolla i cada un de vosaltres agafarà aquella joguina que ha triat sense tocar la resta, d’acord?

—La Victòria ja l’ha agafada. —Es queixà en Joan. Tots van tombar-se cap a ella, que envermellí i solament va poder mormolar:

—M’ha saltat a les mans... —La professora estava desconcertada, va veure que la Victòria tenia a les mans alguna cosa groga i verda i ràpidament va desfer l’encanteri perquè la resta de nens agafés la seva joguina mentre preguntava a la Victòria qui

li havia ensenyat a desfer encanteris bloquejants. Però la Victòria no tenia resposta (no coneixia la paraula “bloquejar”).

La classe continuà sense altres “incidents”, però tots van classificar la Victòria com una noia un xic estranya (qui tria la princesa figa-flor del conte? Com s’ho havia fet per aconseguir la joguina?).

Tot plegat va ser un dia una mica estrany per la Victòria, ple d’emocions, de noves coneixences, però alhora amb un regust una mica amarg. D’una banda estava molt contenta de poder jugar amb altres nens i anar a aprendre, però alhora es sentia una mica diferent, com si no acabés d’encaixar, una mica com sempre es sentia. Es moria de ganes de tornar a l’Escola del Mar, però sentia com si aquell tampoc fos ben bé el seu entorn i això la decebia.

En Pere

Però un dels inconvenients que té el fet que les tietes amb les que vius siguin la directora o professores de l’escola és que quan la resta de nens recullen i van a esperar que els vinguin a buscar... què has de fer tu? Bé doncs, la tieta Teresa va oferir-li anar a jugar al sorral, quedar-se a la sala de jocs o... o anar a veure contes a la biblioteca.

La Victòria va preferir la biblioteca, ja que estava plena de nous contes que poder llegir! (Bé, dibuixos per mirar) I així, la van acompanyar i ella es va concentrar en cercar a la secció de contes noves aventures. El temps anà passant i el silenci s’estengué per l’escola. Ben aviat, tan concentrada com estava, no se n’adonà i va anar fent-se fosc, i no solament per l’hora, sinó perquè una tempesta de finals d’estiu estava per esclatar. La Teresa ja l’havia avisada que els professors s’havien de reunir per parlar de l’inici de curs, així que no es preocupà. Però quan esclatà el primer tro... quan esclatà aquell rebombori i alçà la vista i va veure que era tota sola, la foscor de la resta de la biblioteca, els racons que s’il·luminaven amb els llamps... Un calfred li va recórrer el cos i la por se li va ficar als óssos.

Aleshores se’n va adonar d’una resplendor blava en un dels corredors, i es movia! Ara sí que la por es va convertir en alguna cosa encara més terrible. Tremolant-li els genolls es va alçar i cercà alguna cosa que li servís per... per... res, mai es troba un bat de beisbol quan es necessita! Va apropar-se cap on li havia semblat veure el fulgor intentant amagar-se ella entre els prestatges.

Traient el cap per l'extrem de la lleixa va poder veure la figura de la que emanava aquell estrany resplendor. Perfil punxegut, més un bec que un nas, prim, desorientat... aquell vellet que desprenia llum blava, més que por, va despertar en la Victòria un desig de resguardar-lo.

—Estàs bé? Què hi fas aquí? Com és que desprens llum blava? És un conjur gaire complicat? No tens calor amb aquest trajo de xeviot?

—Pari, pari, pari filla... no m'atabaleu... on sóc?

—A la biblioteca. Com et dius?

—Sóc en Pere Vergés, però no sé pas què hi faig aquí, dieu que això és una biblioteca?

—Sí, et dius igual que la biblioteca, és la biblioteca Pere Vergés de l'Escola del Mar.

El pobre ancià va haver de recolzar-se una la cadira, semblava que les forces el defugien. Va prendre seient mentre aclucava els ulls tractant de fer-se a la idea de tota la informació rebuda. “*La biblioteca de l'Escola del Mar...*” repetia una i altra vegada en veu baixa.

—Et trobes correcte?

—Quina migranya... Qui m'ha invocat? I què hi féu un infant sol a les fosques a la biblioteca?

—No en sé pas res jo d'invocacions... és que la tieta Teresa és la directora de l'escola i està reunida amb la resta de mestres. Avui és el meu primer dia a l'escola, saps?

—Primer dia d'escola? Això ha de ser una missió, haig de esbrinar-ne l'objecte, però no hi ha l'invocador, això és molt inusual... I com us dieu vós?

—Jo? Jo sóc la Victòria. I què és aquesta missió? Vius aquí, tu?

—Anem..., anem a pams... la tieta Teresa, dèieu, oi? —Va fer mentre prenia la mà de la Victòria i s'atansava a la sortida. Però en arribar a la porta va xocar contra alguna cosa, el cap li va retronjar contra un mur i va deixar anar un esgarip de dolor tot duent-se la mà al front.

La Victòria es va preocupar per ell, de fet, no entenia contra què havia xocat, ni tan sols com s'havia donat el cop tan fort al front i no a aquell prominent nas d'aguiot. “*T'has fet mal?*” va dir-li mentre ell no parava de fregar-se la closca adolorit. Però enlloc de contestar va apropar-se a la porta i va palpar com un mim l'espai buit de l'entrada (la porta era ben oberta, però les seves mans semblaven resseguir un mur transparent).

La Victòria també es va apropar encuriosida, però ella no va notar cap mur i va poder sortir i entrar sense entrebanes.

—Mmmm... un confinament... per ventura hi hauria cap altra entrada o sortida a aquesta cambra? Voldria anar al meu despatx, al pis de dalt.

—No sé, diria que no, mirem? —Va fer la Victòria mentre ara era ella qui el prenia de la mà tot resseguint prestatges i prestatges de llibreries per acabar tornant a l'inici sense trobar cap altra porta.

—Mmmm..., correcte, sembla una invocació confinada a aquest espai... —Va fer ell mentre remugava altres coses i els seus dits es bellugaven tot temptejant conjurs. Quatre intents li van caldre abans que desistís.— Confinat, jo confinat a una biblioteca! —Deia amb ràbia. — Jo, mestre de bruixots, jo, ponent del Segon Congrés a l'Aire Lliure, jo, que vaig fer la conferència 'La nostra posició pedagògica', jo, alumne d'Eugeni d'Ors, jo, invocat i confinat a una biblioteca! Grrr.....

Ara sí que la Victòria ja no va plànyer a l'ancià del nas prominent, la seva cara de ràbia no era precisament tranquil·litzadora.

—Vols que avisi la tieta Teresa?

—Sí home, i ser la riota de totes les bruixes? Un conillet d'índies exposat per a l'anàlisi del meu saber? Això mai! Primer he d'esbrinar qui m'ha invocat de manera tan maldestre i perquè m'ha confinat aquí, segur que té a veure amb la missió i... —es va perdre la seva veu entre murmuris.

La Victòria va recollir el seu llibre de contes caigut, el va desar a lloc i, tot prenent un gruixut exemplar amb una acolorida portada de suggeridores formes (dracs perseguint vilatans que fugien comes ajudeu-me) li va atansar. "*Que me'l llegeixes?*" va fer tot guiant-lo a una cadira propera. En Pere va fer una mirada sorpresa, però no va poder evitar el seure a la cadira i, a l'instant següent, la Victòria s'enfilava a la seva falda i se'l quedava mirant. "*Vingaaaa... va, llegeix-me'l*".

En Pere no va poder fer altra cosa que llegir-li el llibre, que va resultar una compilació de contes de la seva època, gaudint del text tant o més que la Victòria.

De sobte, una veu s'imposà a la d'en Pere: "*Victòòòòòriaaaaa, apa, vinga, cap a casa que és tard i vol ploure*".

La Victòria va baixar de la falda d'en Pere, li va fer un petó a la galta i s'acomiadà.

—D'això, petita... millor que no els comenteu que m'heu vist, no sé pas si seria adequat que sabessin que hem estat plegats tot sols.

—Oh, no hi ha problema, serà el nostre petit secret, ens veiem demà?

En Pere assentí amb el cap, desconcertat, i la Victòria va sortir de pressa a trobar la tieta Teresa.

Victòria Eduàrdovna

—Victòria Eduàrdovna, vine cap aquí.

Quan la tieta Teresa la cridava d'aquella manera... la Victòria ja sabia el que volia dir. Algun "accident" o alguna destrossa o algun problema. Solament quan la tieta Teresa estava enfadada o volia fer-la reflexionar sobre alguna cosa ben feta usava el patronímic (l'Eduàrdovna).

Sí, perquè la Victòria era filla d'Eduard, d'aquí que, en situacions formals, se l'anomenés amb el nom complet, incloent el patronímic, Victòria Eduàrdovna. De fet, la Victòria no havia conegut mai als seus pares. Un bon dia l'havien trobat les tietes davant la porta de casa amb una nota que hi deia:

Уважаемые ведьмы

Виктория - это плод запретной любви. Мы верим, что вы сумеете позаботиться о ней, защитить ее от всякого зла и с вами она станет настоящим человеком.

Любовь Александровна и Эдуард Луисович

Bé, per tots aquells que no enteneu el rus, millor traduir-ho. Ve a dir una cosa així com:

Benvolgudes bruixes,

La Victòria és el fruit d'un amor impossible, confiem que vosaltres sabreu tenir-ne cura, protegir-la de tot mal i convertir-la en una persona de profit.

Liubov Alexàndrovna i Eduard Lluísovitx

Res més, una simple nota, uns bolquers de drap i una manteta embolicant una nena acabada de néixer. D'aquí que la tieta Teresa, quan volgués convocar-la per coses serioses (com ara càstigs o...

“reflexions”) la cridés pel seu nom complet, Victòria Eduàrdovna. I les tres tietes haguessin decidit criar-la en català i rus. En català, la llengua de la màgia, la de la Vil·la, i en rus per respecte als progenitors, i per ser la segona llengua més poderosa per a realitzar conjurs.

Com tots sabeu, el català és la llengua per excel·lència en la màgia. No és pas cap secret la força que li confereixen els pronoms febles i com aquests en són d’eficients a l’hora de concentrar els efectes màgics.

Quan diem allò de “Digues-li-ho” apleguem la màgia dins nostre i ens concentrem en els tres elements bàsics de tot conjur, l’acció (dir, comunicar), a qui (a ell o a ella, formant la imatge mental de la persona) i el què (el pensament a transmetre). L’avantatge que fa tan potent el català és poder concentrar aquests elements a partir de pronoms, els pronoms febles, dotant de rapidesa a la bruixa o bruixot en l’emissió del conjur. I un segon pot ser la diferència entre la vida i la mort.

Però les paraules no ho són pas tot. La concisió, la concreció del català, unida als pronoms febles, poc faria si no fos per l’habilitat del mag, fada, bruixa o bruixot en saber concentrar dins seu la seva màgia vital o dels elements (l’aigua, el foc, l’aire o la terra) i combinar-la amb els termes del conjur. Fer-ho, fer-ho amb potència màgica, amb rapidesa i executar-ho correctament és l’art sublim de realitzar màgia.

També el rus resulta una llengua adient per a la màgia. Les seves set declinacions, les partícules davant i darrere de les paraules per combinar-ne sentits i aspectes, són eines ben valorades (tot i que no tan potents com els pronoms febles). Fins i tot en determinats casos el rus pot esdevenir més potent, com ara el conjur de socors *Пожалуйста* (es pronuncia “pashalusta”), que s’ha demostrat que té més força que el nostre “si us plau” o el “sis plau” (per cert, el “per favor” mai ha demostrat cap mena de valor màgic). El problema és que, per fer-ho, cal pensar en rus.

Tot plegat, el motiu inicial, però també diguem-ne, el voler donar les màximes oportunitats a la Victòria, va ser el que va fer que les tietes decidissin educar la Victòria en un bilingüisme rus-català. Però cap d’elles s’hauria pogut imaginar que la Victòria als dos (bé, quasi tres) anys, dominés ja perfectament les dues llengües i demostrés pensar en qualsevol de les dues sense problemes.

A molta distància del català i del rus trobarem la resta de llengües, l’alemany, amb les seves cinc declinacions, no és

comparable, tot i que la facilitat d'encadenar paraules per expressar conceptes sí té alguna vàlua, però no és realment competitiva. Algunes llengües africanes es troben també en aquest grup. Després trobarem altres llengües llatines (fins i tot el llatí). Finalment, i a molta distància, aquest conglomerat simple de sons anomenat anglès o la seva encara més decadent i gens poderosa variant, l'anglès americà.

I doncs, què us penseu? Bruixes, fades, mags i bruixots duen segles experimentant i aprofundint en el saber de les eines més adients per als conjurs, fins el segle d'or en que el mag Pompeu Fabra i el bruixot Joan Coromines van publicar la seva obra màxima. Clar que es van barallar i al final cada un va publicar la seva per separat (els bruixots sempre han defensat la superioritat del diccionari etimològic d'en Coromines).

Naturalment, els no-màgics sempre han estat incapaços de reconèixer ni copsar el significat ocult de les seves obres, però per si de cas, el Conclave Màxim de bruixes i bruixots ja duu anys procurant que el català dels no-màgics es degradi i deixi d'usar elements com els pronoms febles amb totes les eines al seu abast, per si de cas (aquí cal agrair els esforços de la bruixa Terribas al càrrec dels mitjans audiovisuals catalans per degradar la qualitat lingüística dels mitjans i influir activament a totes les terres de parla catalana).

Algunes bruixes i fades van tractar de combatre aquests esforços, però el seu moviment de "Salvem les balenes i els pronoms febles", encapçalat per l'Elisenda Roca, mai va poder realment reeixir, car el Conclave Màxim disposava de molt més poder i mitjans.

Bé, aquest és el motiu pel qual quan la tieta Teresa, després de sopar, va cridar la "Victòria Eduàrdovna", la Victòria va anar (capcot) cap a la tieta sense perdre un moment.

—La Cristina m'ha comentat que avui has aconseguit traspasar una bombolla protectora.

—No, jo no he fet pas res, la princesa ha saltat a les meves mans.

—Victòria... dir mentides és molt correcte, però cada cosa al seu moment... com t'ho has manegat?

Aleshores la Victòria va intentar tornar a explicar-se, però la tieta Teresa la va fer callar i va cridar la tieta Laura. Allò ja era familiar a la Victòria. Va aclucar els ulls, es va relaxar i va fer mans

i mànigues per no posar-se nerviosa davant el que sabia que havia de venir.

La tieta Laura li va acariciar el cap una estona, també ella va fer tres profundes respiracions, la tieta Teresa s'hi va afegir, i totes tres van quedar callades i molt quietes mentre es concentraven. Va trigar una mica, però la Victòria es va veure transportada a la classe de l'Escola del Mar i va reviure aquells moments en que mirava la princesa a la pila de joguines i, de sobte, la princesa apareixia a les seves mans.

Un espetec, una llum intensa i tot acabà. La tieta Teresa i la tieta Laura es van mirar i van assentir, cansades. Van permetre que la tieta Flor la dugués a rentar-se les dents, fer un pipí, posar-se la camisa de dormir i l'acotxés al llit. Mentre feien tot això la tieta Flor li preguntava sobre el seu primer dia a l'escola, què li havia semblat, si li havia agradat, què li havia agradat més... i què havia fet tot esperant la tieta Teresa.

—A la biblioteca, amb en Pere, llegint contes.

Ràpidament, tanta excitació va passar factura a la Victòria, que no va ser a temps ni de completar el badall que ja era dormida.

La tieta Flor s'ajuntà amb les seves companyes a la sala.

—Cada cop és més difícil penetrar-li la ment, aviat ja no podré.

—Sí, està desenvolupant unes defenses formidables, certament.

—Has vist com li saltava a les mans la joguina? Encara no n'és conscient del que fa.

—Doncs ja hauria de començar a ser-ho, duu tanta màgia a dins que l'haurà de dominar per no explotar. I, per començar, hauria de millorar els seus gustos, mira que triar la princesa figa flor...

—El millor de tot és que ara té un amic invisible, es diu Pere i li llegeix contes.

I, amb un somriure a la cara, les tres anaren a dormir mentre la Victòria somiava en un món màgic on les princeses duien vestits de colors llampants i els contes acabaven sempre bé per a tothom (fins i tot per als cavallers babaus).

Mirar amb el cor

Els dies a l'Escola del Mar s'esdevenien un darrere l'altre, lliscaven suaument i, sense adonar-se, la Victòria anava aprenent coses com si fos un joc tot plegat. La Cristina els estimulava perquè canalitzessin la seva màgia i anessin decorant i pintant fent servir cada cop menys les pintures i els llapis de colors i cada cop més la

màgia. Enriquien els dibuixos amb textures i relleus (tècniques docents del bruixot Tàpies) i cada cop més els feia imaginar allò que volien crear abans de plasmar-ho per anar agafant pràctica en les “visualitzacions” que després els ajudarien en la canalització de la seva màgia.

Així, un cop per setmana tenien plàstica. Allò sí li agradava a la Victòria. Plàstica esdevenia el seu moment preferit setmanal. De fet, solament es feia un cop a la setmana per tal que els infants recuperessin durant la setmana la seva màgia natural. Però la Victòria, d'amagat, els caps de setmana s'entretenia pintant a les parets de la seva habitació (i ràpidament tornant-les al seu estat natural quan alguna de les tietes obria la porta).

Aquell dia havien de dibuixar un animaló, el preferit de cada un. En Guillem va pensar en un gripau, se l'imaginà ben cobert de berrugues, llefiscós i humit, com han de ser els gripaus. El visualitzà mentre la Cristina li comprimia amb el palmell la panxa per ajudar-lo a canalitzar el seu flux màgic pel cos fins als ulls closos, concentrant dins seu la potència d'aquella imatge. Tota la resta de la classe miraven calladets i quiets esperant la conclusió de l'exercici, quan amb una expiració profunda la Cristina retirà el palmell de l'estómac i l'altra mà que li cobria els ulls permetent-lo alliberar el que duia dins.

Al full en blanc hi aparegué una ombra que, poc a poc va anar prenent forma fins plasmar-se en un gripau esbossat en verd fosc, una ombra de gripau, hauriem de dir. Un gran esclai s'elevà entre la classe i tots van felicitar l'orgullós Guillem.

Aleshores van començar els exercicis individuals, i cada un tractà de formar la seva pròpia imatge i transportar-la al full de paper en blanc. En Darío va aconseguir, per primer cop, fer una taca al paper. Fet que aprofità la Júlia per riure-se'n i mostrar-li el seu bavós cargol negre.

La Victòria estava tan emocionada mirant els companys que no dedicava esforços al seu paper. Va apropar-se a en Joan per veure les ulleres que havia dibuixat (no havia de ser un animal?). La mestra, la Cristina, va reprendre la Victòria:

—Sempre perdent el temps mirant els altres i mai fas la teva tasca! Mira, un paper en blanc! I doncs? Què n'hem de fer de tu? Apa, vinga, mireu tots què és capaç de fer la Victòria quan no es dedica a perdre el temps i riure's dels companys.

—No era jo, era la Júlia que...

—Apa, Victòria, el teu moment de glòria, treballaràs per un cop a classe?

La situació era humiliant, però les bruixes mai han destacat per ser precisament generoses, així que la Victòria callà i tancà els ulls. Imaginà un ocell de molts colors, amb una llarga cua lila, vermella, groga... un gran bec daurat i una alegre corona de plomes... obrí els ulls espantada, ho estarien veient? Perquè els seus companys eren més de gripaus i aranyes que d'ocells de vius colors.

Però el mal ja estava fet. Al full de paper aparegué exactament l'ocell imaginat, un ocell de vius colors i... i formes, que s'alçà del full i sortí volant per la finestra deixant un retall al full allí on havia encaixat el dibuix inicial. El dolç cant de l'ocell es perdé per la finestra mentre tots miraven espantats la Victòria.

—Era repugnant! —Deien uns.

—Eeeeecs! Quin fàstic!

—I com cridava, ho heu sentit?

Però la Cristina estava callada. Com tantes altres vegades, sense dir res, va distribuir una nova tasca i s'endugué la Victòria al despatx de la Teresa. Allí, li va explicar el que havia passat i les va deixar les dues a soles.

—Victòria, per què insisteixes en aquesta estètica tan morbosa? Per què no pots, simplement, imaginar coses normals com ara una bavosa o un drac?

—Jo ho intento, tieta, però no em surt. Jo no volia...

—Jo no volia, jo no volia, torna a classe, ves al racó de pensar i rumia-hi.

Realment la tieta Teresa no sabia què fer. La Victòria havia superat amb escreix el nivell plantejat, havia aconseguit no solament crear la forma imaginada i donar-li textura, l'havia fet real! Però no podia tolerar la indisciplina del fet, el cap de setmana haurien de treballar-ho durament amb la Victòria.

De tornada a classe, obedient, la Victòria s'encaminà al racó de pensar mentre els seus companys es divertien acolorint formes o tractant de deformar-les. De sobte, es va fer un profund silenci i ella es tombà de la paret per veure què passava. El seu ocell s'havia aturat a l'ampit de la finestra i tots el miraven garratibats amb cares de fàstic fins que... fins que la Júlia va esclatar: "*Quin fàstic, que no em toqui!*" i tots es van posar a cridar-li coses a la Victòria espantats.

La Victòria es va esverar, estava nerviosa i no sabia què fer. Va mirar la senyoreta Cristina i la va veure movent els dits amb un